

[Johs. Christiansen.]

under den synsvinkel, at det er den gruppe af befalingsmænd, der her er på tale, som i det daglige har meget nær berøring med de unge, der skal aftjene deres værnepligt. Det kræves med fuld føje, at soldaterne behandles som mennesker; men da må lovgivningen også se det som en naturlig opgave at sikre befalingsmændene sådanne uddannelses- og arbejdsvilkår, at disse kan betegnes som rette og rimelige.

Hvad nu specielt uddannelsen angår, er denne efter mit skøn alt andet end tilfredsstillende. Allerede den i loven fastsatte uddannelsestid på 18 måneder for dem i fenrikgruppen var for kort, men den er siden blevet skåret ned til 12 måneder — eller er det 14, det står mig i øjeblikket ikke helt klart, men altså skåret nogle måneder ned. Det skyldes formentlig manglen på befalingsmænd, som igen skyldes det meget forcerede rustningstempo, vi blev drevet ind i; men jeg kan ikke se rettere, end at man fra alle sider egentlig burde være interesseret i at prøve at få en ændring af dette forhold.

Må jeg dernæst minde om, at der i forsvarskommissionen var flertal for en sådan messeordning, at der ikke gennem indretning af eller adgangsbestemmelser for spise- og opholdslokaler eller messelokaler medvirkedes — som det hed i betænkningen — til at sætte noget skel mellem de forskellige kategorier af officerer, overfenrikker og fenrikker. Udviklingen har imidlertid siden da nok bevæget sig ad lidt andre baner end dem, der blev anlagt af forsvarskommissionens flertal, hvortil jeg i dette spørgsmål hørte. Disse forhold, forekommer det mig, burde faktisk være taget op i sammenhæng med de ændringer til personelloven, som der nu er stillet forslag om. Jeg håber imidlertid, det vil være muligt at overveje disse spørgsmål i det folketingsudvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat i forbindelse med det foreliggende lovforslag.

Forslag til lov om ændringer i lov nr. 276 af 18. juni 1951 om forswarets ordning går i al sin korthed ud på at tage paragraffen om forswarets velfærdstjeneste og paragraffen om forswarets pressetjeneste ud af loven, dog således, at institutionen forswarets velfærdstjeneste opretholdes i sit nuværende omfang, men på rent admini-

strativ basis. Jeg skal ikke sige forfærdelig meget om pressetjenesten, bl. a. ud fra det synspunkt, at pressetjenestens ophævelse faktisk nu er en kendsgerning. Jeg tror ikke, at pressetjenesten har løst nogen større eller særlig betydningsfuld opgave i forholdet mellem værnene og den danske presse. Jeg har indtryk af, at det har været meget så som så med dens betydning, og jeg græder i alt fald tørre tårer over, at ordningen ophæves.

Hvad angår velfærdstjenesten, motiveres forslaget med, at der er overvejelser i gang angående en eventuel samordning af velfærdstjenesten og civilundervisningen. Da disse overvejelser ikke er afsluttet, findes det — jeg tillader mig at citere fra ministerens skriftlige fremsættelse:

„mest hensigtsmæssigt, at begge institutioner opretholdes administrativt“.

I mine øren lyder dette lidt gådefuldt. For det første kunne det vel lige så rigtigt og logisk siges, at med en eventuel samordning af de to institutioner for øje findes det mest hensigtsmæssigt ikke at ændre i velfærdstjenestens status, forinden de i motiveringen omtalte overvejelser er afsluttet.

Der er imidlertid også en anden ting, man uvilkårligt studser lidt over, og det er den omstændighed, at det udvalg, som ifølge loven skal have indseende med velfærdstjenestens anliggender, ikke har været draget med ind i de nævnte overvejelser. En samordning med civilundervisningen består for så vidt allerede nu. Skulle tanken være den, at en endnu mere intim koordinering overvejes, vil det da i høj grad komme til at berøre velfærdstjenesten og berøre den i alt fald så stærkt, at en forhandling med dens særlige udvalg formentlig kunne være ganske naturlig — for at sige det på den måde. For en umiddelbar betragtning forekommer tanken om en samordning af velfærdstjenesten og civilundervisningen på ingen måde urimelig. Jeg finder, der er god grund til at få samarbejdet mellem disse to institutioner koordineret mest muligt. Man må bare gøre sig klart, at hver af de to institutioner har sin særegne opgave at løse. Civilundervisningen er en overmåde interessant og nyttig nydannelse, som der i vide kredse sættes store forhåbninger til, og de hidtil gjorte erfaringer viser, at